

MIJN BOEK

‘Dit boek is een gezellige mix van kleine en grote rampen, en het is mijn afscheid van het toneel. De ondertitel luidt *Een theateravond*, en dat is precies wat het is: het draaiboek van mijn allerlaatste voorstelling. Het boek heeft een groot voordeel boven de voorstelling: je kunt er niet doorheen hoesten. Weet u, in sommige zalen denken de mensen dat ze mooier hoesten dan ik kan zingen. Anderzijds, zo heel goed zing ik nou ook weer niet, dus misschien hebben ze gelijk. Ik was bezig met dit afscheid, en nu heb ik iets idioots bij de hand. Mijn zoon Jesse, 42 is hij, woont tijdelijk bij mij. Hij is wiskundig meteoroloog en heeft een mooie carrière gemaakt bij het ruimtevaartprogramma van de NASA, maar dat is hem niet in de kouwe kleren gaan zitten. Gevolg: een burn-out. Ik was de honderden liedjes aan het bestuderen die ik heb geschreven, onder meer voor *De Stratemakeropzeeshow*, en stuitte op het lied *Ezelkracht*, dat nooit op muziek is gezet. Jesse is behalve wetenschapper ook erg muzikaal en hij speelt fantastisch gitaar; hij heeft bijvoorbeeld gedichten van Hans Lodeizen en Martinus Nijhoff op muziek gezet. Hij schreef ook muziek voor *Ezelkracht*, dus dat lied, een best heel goed lied al zeg ik het zelf, is tijdens de show nu eindelijk te horen. Een kwartier had hij nodig!

Het deed me denken aan de beste liedjesschrijver die we hebben gehad: Harry Bannink. Die was net zo. Ik had eens een tekst geschreven, hij zou de muziek componeren. Ik vroeg: hoe lang heb je nodig? Ach, zei Harry, als

Het schnabelcircuit wacht, maar eerst toert **HANS DORRESTIJN** (84) rond met *'t Houdt een keer op*. Daar is nu ook een boek van: het draaiboek van zijn allerlaatste show.

‘Was ik maar een hoogwaardig muzikant, dán was ik een succes’

ik de tekst heb gelezen is het klaar. Er zitten ook nieuwere liedjes in de voorstelling en het boek, maar die zijn toch minder goed. Wél heel geslaagd vind ik *De doden zijn zo eenzaam niet als ik*, daar ben ik wel trots op.

Helaas heb ik nooit een hit gehad. Dat is niet de schuld van het publiek, hoor. Het ligt aan mijn eigen tekortkomingen. Mijn grootste succes, *My twelve seconds of fame*, bestaat uit enkele woorden: ‘...Laat je speelgoed staan, schuif gezellig aan, voor Sesamstraat...’

Ik ben helaas niet zo’n goede muzikant. Ja, ik kán pianospelen, maar het houdt niet over. Hoewel, één keer begon ik te spelen en ik dacht meteen: verrek, dit wordt echt wat. Dat is *Het buigen* geworden. Ach, was ik maar een hoogwaardig muzikant, dan was ik een daverend succes. Maar vanaf nu is het klaar. Wel zijn er voor-

zichtige plannen om met Jesse het schnabelcircuit in te gaan. Elke dag zingen we met z’n tweeën die Lodeizen-liederen en elke dag zeg ik: Jesse, het was alwéér geweldig om te doen. Die jongen heeft zijn showbizz-kant echt verdrongen. Maar ja, als de NASA bij je aanklopt... Bovendien was dat natuurlijk ook erg leuk voor zijn vader om aan iedereen te kunnen vertellen.’

→ *'t Houdt een keer op – Een theateravond* verschijnt bij uitgeverij Nijgh & Van Ditmar € 17,99